

Landskap: Småland Upptecknat av: Gunnar Johansson
 Härad: Norrvidinge Adress: Finnagård, Rottne
 Socken: Lövaby Berättat av: olika personer; se uppt-
bladen bakom!
 Uppteckningsår: 1949 Född år i

<u>Sagor ö. sägner om skapelsen.</u>	<u>s. 1-2.</u>	<u>LUF 23.</u>
<u>Krokhäsk.</u>	<u>s. 3-4.</u>	<u>" 67.</u>
<u>Platen för vigsel och dop.</u>	<u>s. 5-7.</u>	<u>" 68.</u>

Skriv endast på denna sida!

1
LUF. 23. Sagor och sägner.

1) När vår Herr och Sankte Per skapade Skåne och Sveäland, så blev det vår Herr som skulle skapa Skåne, medan Sankte Per skulle ha Sveäland på sin lott. Vår Herr blev färdig först, och kom då upp till Sankte Per i Sveäland för att se hur han klarat sig. När vår Herr blev förbluffad med vilket stort arbete Sankte Per nedlagt på att göra stora backar och plantera ut stenar av olika storlek lite överallt. Och vår Herr sade: Men varför har du gjort det så mycket arbete, när du kunnat komma ifrå om det så lätt som jag gjort.

2

ACC. N:R M. 10967:2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

9 När Kristes kors föstes så var
det på ett kors gjort av aspens trä.
Från denna dag ställes alltid as-
pens tår. (de darrar jämt och ständigt).

ACC. N:R M. 10967:3.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

h. U. F. 67. Krokfiske.

Fiskevattnen: Sjön Tuusaren och uppgifterna från 1860 - till nuvarande tid. Det äldsta krokfisket var var längroven och uetspröt, det har använts sedan långt tillbaka i tiden, som bete användes mask, helst "ålamask" till längroven. Denna fångstmetod användes även. I början på 1900 talet började ståndkrok att användas intetstid, bete, uöt.

Så kom gäddsaxen också 1940, som bete levande uöt och abbare. Och nu de sista åren från 1945 användes delvis anqeldon med levande uöt som bete.

Långrovarerna gjordes alltid hemma av vederbörande själva.

Alla bygga risvassu är nog rätt gammalt, de fanns åtminstone på 1860 - 1870 talet. De underhållas

2

ACC. N:R M. 10967:4

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

med björklöv varje år.

Omkring 1935 bildades Tuusula
fiskeriförening och deuss har före-
tagit kläckning av gäddor i
många år, och varje år har in-
planterats 60,000 sikungel och en
massa med ålunge.

h. U. F. 68. Platsen för vigsel och dop.

Vigsel i hemmen. Förre var det vanligt att bondfolk vigdes hemma: brudens hem.

I dessa hem fanns det för det mesta gott om utrymme, och det enkla bondfolket tyckte det var ett särskilt högtidsminne och högkonst att kunna säga: I det rummet har jag vigts och där vigdes min uxor. Så det blev liksom en släkttadition.

Vid dessa bröllop var det alltid stor-
kalas som varade 2-3 dagar. Vid bröl-
lopsmiddagen deltog alltid prästen.
Övriga bröllopsgäster voro brudens och
brudgummens släktingar och alla
"bya-borna"

Vigsel i hemmen är numera helt
borttagen.

I kyrkan vigdes på 1800-talet blott de s.k. "finare", d.v.s. de som tillhörde vägen av borgärdarna och utöfningen vägen för vägen brude, men det var mera sällsynt. Vigseten ägde rum oftast efter gudstjänstens slut. Själva bröllopsmiddagen var alltid i brudens hem. Det är ej förän på 1900-talet som vanligt folk börjat viga i kyrkan.

I prästgården vigdes arbetare och tjänstefolk. Då bjöd ofta prästfamiljen på vigselkaffe. Det hände att husbondefolket bjöd på middag, om de varit i tjänst vägen längre tid.

Döpen skedde alltid för i kyrkan och det skedde i samband med gudstjänsten. Det var då alltid kallt ofta i hemmet för de närvarande

släkttingarna och gravarna.

En stor del från 1920 - 1940 förklarar
sällan dop i kyrkan, men har nu
äta blivit mycket allmänna.

Kyrkotjänsten var alltid vanlig
för, men är från senare 1915 - 1920
helt borttagen.